Hynes, a kutyatenyésztő, sétára viszi Lassie-t, a kutya erősen rángatja a pórázt, a nyakörv lecsúszik róla. Újra szabad! Elindul dél felé, Yorkshire irányába – persze, ő nem tudja, hogy Yorkshire felé megy, csak azt érzi, hogy Joe valahol délen vár rá. Egy idős házaspárnál három hétig él, aztán egy vándorfazekassal járja az utakat. De tőle is elbúcsúzik, amikor a fazekas a tél beállta miatt északnak fordul. Lassie-t azonban délen várja a gazdája. És várta is minden nap, hitt a reménytelenben. És nem csalódott. Egy nap Lassie szaladt hozzá az iskola előtt – délután 4 órakor . . .

Hogy miért ezt a könyvet szeretem legjobban a kutyáról szólók közül? A Lassie hazatér egy hűséges kutya története ugyan, de egyben az emberszeretet, a becsület hitvallása is . . .

A mai íróktól több olyan könyvet várok, amelyeknek főszereplői az állatok. Filmet, ilyen témájút sokat láttam. Az sem lenne rossz, ha kiadnák *Homoki Nagy István* állatfilmjeinek forgatókönyvét a Hahó . . . könyvek mintájára.

Bakonyi Ibolya (Gyékényes): INTŐKÖNYVEM TÖRTÉNETE

– Már megint olvasol! – szól rám anyu szemrehányóan. – Öntözd meg a virágokat!

– Jó, jó, megyek . . . – mondom én, és olvasok tovább.

Anyu megint szól:

– Öntözd már meg a virágokat!

– Megyek – felelem, de a könyvet csak nem teszem le. Egyszerűen nem tudom letenni. Épp most tudnám meg, hogy Melinda, a főszereplő megkapja-e a beígért intőt. És most kell virágot öntözni! Ilyenkor úgy érzem, hogy igazságtalan az egész világ, nem hagynak olvasni. Aztán észretérek, és eszembe jut, hogy most már illenék dolgozni is valamit. Engedelmesen megfogom a kis öntözőkannát, s öntözök. Közben olvasok. Miért ne? Összekötöm a kellemest a hasznossal. Aztán egyszerre csak azt veszem észre, hogy a parkettára csorgatom a vizet. Hajaj! Hamar a szivacsot, eltüntetni a nyomokat!

Végre megtudom, hogy Melinda tényleg megkapta az intőt, már alá is íratta a nagynénjével. Mert a tanárnő csak beírja az intőt, és kész. Melinda édesanyja meg szomorkodna miatta. Hát igazság ez? Mert mi történt a színházban is? Amikor Bánk bánt nézték. Tiborcban a nagyapjára ismert. Melinda nagyon szerette őt, hiszen a nagyszülei nevelték. Csak akkor került fel Pestre, amikor nagyapa meghalt. Melindának hirtelen sírhatnékja támadt, de szégyellt sírni, hát elkezdett beszélgetni. Zavarta a többieket, ez igaz, de mégsem kellett volna ezért intőt adni. Persze, ezt egy tanárnő nem érti meg. Pedig a tanárnő tudhatná, hogy ő mindig jót akar. Csakhogy ahhoz egy gondolatolvasó kellene, hogy kitalálja Melinda lelkiállapotát. Mert a kislány ritkán őszinte, sokszor dacos, s ilyenkor jön az intő. Tizenkét darab egymás után.

Ráadásul otthon is baj van. Édesanya újra társat talált, ugyanis Melinda apja disszidált. Miért nem szólt neki anyu? Úgy könnyebben viselte volna el ezt a fordulatot.

Hogy miért tetszik nekem ez a könyv: *Nagy Katalin Intőkönyvem története* című regénye? Megtanultam belőle, hogy őszintébbnek kell lenni a felnőttekhez, s ezzel sok félreértés elkerülhető. De ha felnőtt olvassa ezt a könyvet, ő is tanulhat belőle; talán jobban megérti a gyerekeket, akiknek gyakran érthetetlen cselekedeteik vannak.